

Retsforholdets Bestaaen mellem Køber og Sælger, og som Udkastet ogsaa paa forskellige Steder paabyder eller forudsætter, er der en Gruppe, der sammenknyttedes ved den Ejendommelighed, at det er paalagt den ene af Parterne under visse Forhold at afgive dem til en anden Part for at bringe Klarhed i Forholdet, saaledes at Undladelse heraf medfører Retsfortabelse for den Paagældende.

Om disse Meddelelser, der alle falde indenfor Kredsen af de saakaldte „Reklamationer“, og som i Udkastet omhandles i §§ 6, 26, 27, 52 og 53 for Køberens Vedkommende og i §§ 31 og 32 for Sælgerens Vedkommende, giver § 61 den fælles Regel, hvorefter den i de nævnte Paragrafer omhandlede Retsfortabelse ikke skal indtræde, fordi Meddelelsen forsinkes eller ikke kommer frem, naar den er indleveret til Befordring med Telegraf eller Post eller, hvor andet forsvarligt Befordringsmiddel benyttes, afgivet til Befordring dermed. At Forsendelsen af Meddelelsen i disse Tilfælde saaledes sker paa Adressatens Risiko eller m. a. O.: at Pligten til at give Medkontrahtenten Underretning er opfyldt ved den behørig Afsendelse deraf, følger af en retfærdig Afvejelse af Parternes Interesser imod hinanden og er antaget i vor Retsanvendelse ligesom Regelen ogsaa findes udtrykkelig udtalt i den tyske Handelslovbogs § 377, jfr. ogsaa for et beslægtet Forhold Afgivelse af Notifikation efter Veksellovens § 45. Herved udelukkes det naturligvis ikke, at den paagældende Part er pligtig at gentage Meddelelsens Afsendelse i Tilfælde, i hvilke han f. Eks. gennem senere modtagen Skrivelse fra den anden Part, der ikke berører Reklamationen, eller gennem sit Kendskab til Postforbindelsens Afbrydelse o. l., bør være klar over, at Meddelelsen ikke er naaet frem til Adressaten.

Da Post og Telegraf under Nutidens Forhold saavel paa Grund af Prisbilligheden som paa Grund af Sikkerheden alminde-

ligst benyttes til Befordring af Meddelelser mellem Personer, der ere adskilte i Rummet, maa Sætningen om, at Forsendelsen foregaar paa Adressatens Risiko først og fremmest finde Anvendelse paa Meddelelser, der sendes ved et af disse Befordringsmidler. Hensynet til Adressatens Sikkerhed for, at Underretningen vil naa frem til ham, kan ikke føre til at paalægge Afsenderen, naar Postforbindelsen benyttes, at vælge den baade besværligere og bekosteligere Indskrivning af Brevet (anbefalet Brev). Derimod vil Afsenderen, hvem Bevisbyrden for, at der er reklameret paa behørig Maade, i Almindelighed paahviler, oftest i egen Interesse lade Brevet indskrive. Man har dog ikke ment til Lettelse af Bevisbyrden for Afsenderen at burde foreslaa indført en til Regelen i Veksellovens § 47 svarende Bestemmelse om, at en Postattest om Indlevering af Brev til den, hvem det paahviler Afsenderen at give Underretning, gælder som Bevis for, at en Underretning af det foreskrevne Indhold paa den Tid, Postattesten opgiver, er blevet afsendt til Adressaten, medmindre det godtgøres, at Brevet havde et andet Indhold. Dels fordres det ved flere af de heromhandlede Meddelelser, at de have et Indhold af en mere specialiseret Karakter end den simple Underretning om Regressen efter Veksellovens § 47, dels foranlediger Mellemværendet mellem Køber og Sælger regelmæssig Afgivelsen af Meddelelser af saa forskelligartet Indhold, at det findes mindre naturligt at opstille en legal Formodning for et bestemt Indhold af Brevet. Men selvfølgelig vil Afsendelsen af Brevet til et vist Tidspunkt, for hvilken Postattesten altid afgiver fuldt Bevis, kun skabe en efter Omstændighederne ved det enkelte Tilfælde bedømt naturlig Formodning for, at det afsendte Brev, som paastaaet af Afsenderen, har indeholdt den efter Loven til Rettens Bevarelse fordrede Meddelelse, ligesom det følger af almindelige Regler, at Adressaten ikke blot er